

419540

HORIZON

Wojciech Kuczok

O P O W I E Ś C I
S A M O W I T E

KTÓRY SIĘ NIE RUMIENI, WIERSZ

O garbie mrozu, który puchnie z każdą leniwą minutą czekania na nocny tramwaj-widmo; o nocy, która układa kruki do snu i grzechocze kołysankę kośćmi mrozu; o kościach mrozu, które obejmują czule i ostatecznie, coraz ściślej przylegając do ciała z każdą leniwą minutą czekania na Twój telefon; o herbacie gorącej jak asfalt z bezpiecznie wyselekcjonowanej fotografii autorstwa Twojego ojca, którą mi podarowałaś, a na której bardziej się trzeba Ciebie domyślać; o herbacie, którą w końcu kiedyś wypiję i zasnę; o śnie, który odeślę na przedwczesną emeryturę, jeśli nie będzie o Tobie, a potem znajdę na drugim boku ten właściwie zaprogramowany; o garbatych minutach i leniwym fordanserze mrozu, z którym tańczę czekając na ewentualny przyjazd czegośkolwiek, co pozwoliłoby mi przestać czekać; o odwilży, która nadejdzie z nienacka od strony Twoich warg i definitywnie roztopi we mnie niedobitki rozsądku, a wtedy staniesz się skutkiem i przyczyną, znaczącym i znaczone, belkotem i mantrą; o męskiej niesłuchanie decyzji, jaką podejmuję odchodząc bez pożegnania z przystanku, który stał się całkiem beznadziejną poczekalnią na garb kościstego fordansera; o nocnej niesłuchanie wędrowce po trzeszczącym jak igliwie śniegu, która ma sens tylko dlatego, że jest etapem między byciem z Tobą a planem kolejnego do Ciebie przyjazdu; jeszcze o tym, co na marginesie czyni ten wiersz intymnym.

16013221

Bibl. UAM
97 EO 435

I
ONE

(Im)

* * *

(A.O.)

Chodzi mi o ten kawałek powietrza
(bo tu i teraz dzieje się dobrze
ciepła kropla nieba
słońce na masce czerwonego opla po drugiej stronie ulicy
kiedyś rozpinałem w nim najdłuższy zamek błyskawiczny
na świecie
kropla chłodu na mojej łydce
dotyk psiego nosa
mój wzrok na biodrach siedemnastoletniej
rozkołysanych wiosennie
to wiosna zdejmuję płaszcze i rozpina koszule czekającym
na tramwaj
bo tu i teraz
dzieje się dobrze)
Chodzi mi o ten kawałek powietrza, który wycinam, zdejmuję
i chowam do portfela jak fotografię.

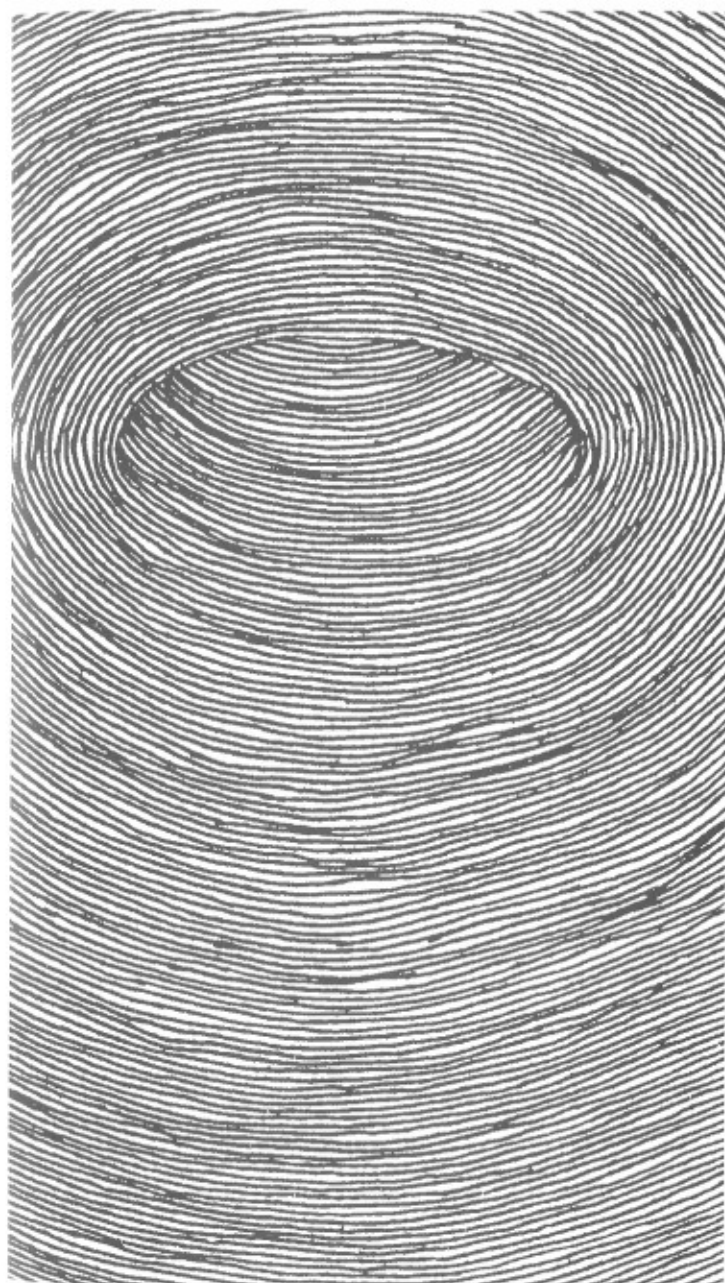
94.

LUTY. DNIEJE.
(Radość o poranku)

(J.G.)

Kontury jeszcze rozmyte.
W klepsydrach powiek przesypuje się
piasek nieprzespanej nocy.
Świt oczami świecąc
powoli zdejmuję z nas
ciemność figową.
Wędruję palcem po mapie
jej podbrzusza.
Szybki ruch ud
i wpadam w pułapkę.
Czeka mnie
areszt
łonowy.

94.

KRÓTKI WIERSZ O MIŁOŚCI (1)

(L.D.)

Nieczyste panoszy się.
Zadzwoniła,
mam na sumieniu kolejną garść żetonów,
mam świńskie przecucia co do formy zwrotu,
mam szczęście, bo
zadzwoniła,
potem biega boso w deszczu.
Powiększa się,
tam,
to.

95.

NOCĄ KOTY

(L.D.)

Coraz zimniej świeci księżyc,
coraz inaczej śmierdzi miasto,
coraz więcej kotów idzie za nami.
Drzewa domów, drzewa kościołów,
drzewa drzew - między drzewami
się ukrywamy.
Szpiegom brakuje węglów.
Wiatr się budzi polarnie,
twój dreszcz w moim drzewie,
twoje oczy coraz jaśniej,
coraz bliżej.

95.

JESZCZE JEDEN WIERSZ PRZYPOMINAJĄCY INNE

(O.W.)

Ten pokój i jego jasne akcesoria — w tym pokoju
wziąć się w garść jest łatwo. Z tą, która
pisze czasem jednym palcem, czasem
słucha i zasuwa żaluzje,
słucha i ściąga na siebie spojrzenie,
słucha i ściąga.

Duchy umarłych kochanków trącają filiżanki
kiedy odsłania, pozwala korzystać,
oddaje krew. Z tą;
z jej krwią łatwiej
omijać wnyki wieczorne
w innych pokojach
przy pustych łózkach
przepastnych.

96.

KRÓTKI WIERSZ O MIŁOŚCI (2)

(L.D.)

Nie dzwoni.
I chowa się wszystko po rynnach,
kanałach;
kałuże rozpuszczają światło.
Noc wypływa mi spomiędzy żeber,
staje się, połyka cienie.
Późno.
(jeszcze później)
Nie zadzwoniła.
Czarne koty żerują.

95.

NIEDOPAŁEK

(K.S.)

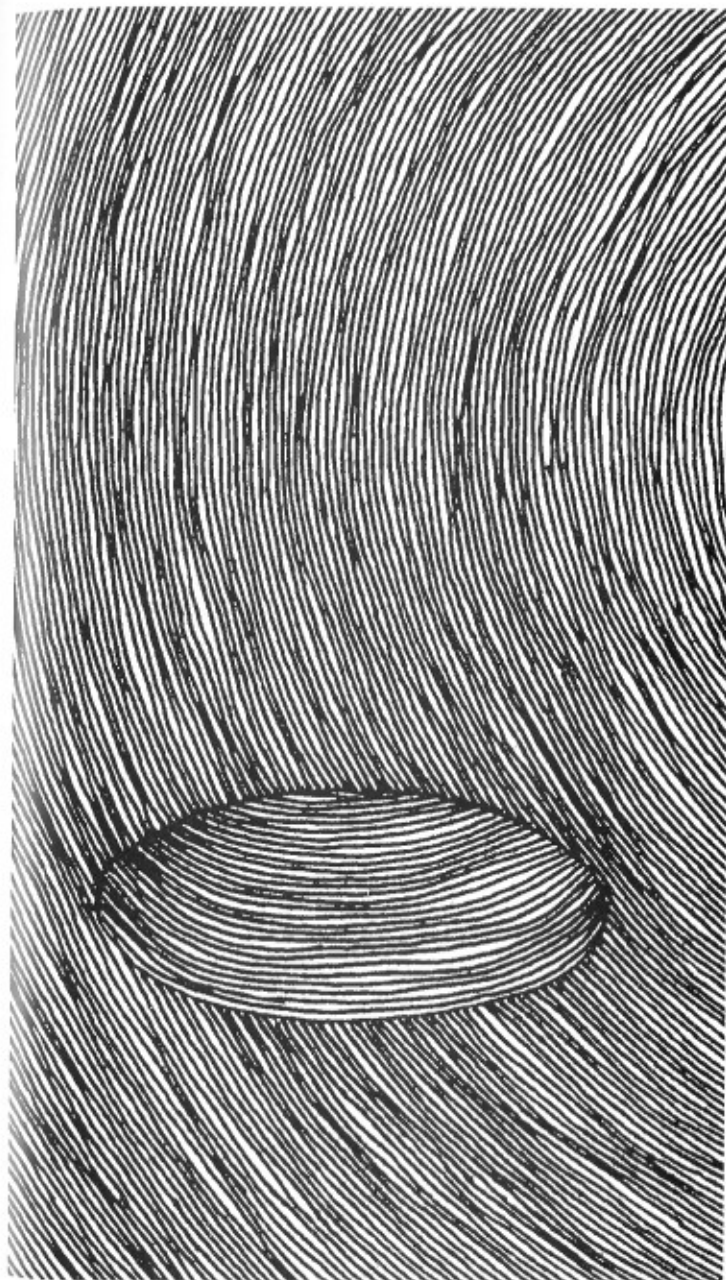
Światło na wodzie nocą.
(nie mój ogryzek na stole. znak,
ktoś poza mną przeżuwa, zapomina
sprzątać.)

Powiedziałem tylko:
jeśli jestem kamień u nogi
to mnie podnieś, albo
coś o sercu (nie nadaje się), albo:
nocie marnotrawne,
nocne światło na wodzie, kamień
u szyi.

Wyszła.

(nie mój niedopałek na spodku. znak,
ktoś poza mną,
ani trochę we mnie.)

95.

O ŚWICIE PTAKI (1)

(K.P.)

Pierwsze laskują
kopertę nocy.
Dnia awangarda zaczyna
przekłuwać bezsenny pęcherz.
Wolę już śnić o tobie
niż wiersze wymyślać.
Psy wyją nocą,
ja zaczynam o świecie,
gdy czezną latarnie.

94.

ROZKOJARZENIA

(K.P.)

Zamykając okno
i przywołując się do porządku
po raz ostatni
usiłuję
wykonać dzienną
normę
myślenia konstruktyw-
nego. Nic z
tego.
W dodatku piszę bardzo osobisty wiersz
w zmanierowanym stylu.
Wyrządzam krzywdę (kulturze)
Przepraszam.

94.

DOPAŁEK

(K.P.)

(nadzwyczaj długie nogi
przebiegają ulicę w niedozwolonym miejscu,
zbyt szybko, by wpaść w tarapaty)

Znaczy, kropka.

Po raz ostatni zamykam drzwi w tym budynku,
ostatnia klamka zapadła się pod ziemię,
w jej miejscu wyrosła pokrzywa,
przypieczętowano, zbito
trumnę z umarłą ambicją.

Znaczy, i tym razem się zawiodła.

Wszystkie pociski chybiły celu,
trucizny zwietrzały,
szamani okazali się naciągaczami,
przeżyłem, wygrałem,
znaczy, mogę już srać na to wszystko,
wyjść na słońce

i patrzeć, jak

nadzwyczaj długie nogi
przebiegają ulicę w niedozwolonym miejscu,
zbyt szybko, by wpaść w tarapaty.

95.

WYROK

(K.P.)

Już po.

Żadnych rozmów więcej.

Powietrze jest skażone
naszym mięsem.

Jeszcze czuję:

modelujesz
moją podobiznę w chlebie,
igła czeka.

94.

W TAKT LETARGÓW, W TAKT UNIESIENÍ

(K.P.)

oprócz polechtanej nadziei dobrego słowa
początków wierszy zapisanych na lustrze
rynszoków pełnych łez po przeczytanych klepsydrach

jest ogień gaszony moczem

oprócz ciepłej pochwy na zimę
wytrysków w tej czy tamtej
niezapominalnych
sporadycznych rozmów telefonicznych
ostrza żyłki przecinającej żyłę alkoholu
paru groszy znalezionych pod wigilijnym obrusem
natychmiast przepitych
jest przemijanie czyli terażniejszość.

93.

WYPLUWANIE Ostatni wiersz dla Carlosa

białe połacie, czarne plamy.
kolczaste druty wysokiego napięcia.
ciemniowe korony wyłysiałych drzew.
latarnie, przygarbione, szubienice.
(pejzaż niepotrzebny)
czarne połacie, białe plamy.
słońce stawia kołnierz horyzontu.
zziębnięte pociągi mijają się.
rok chyli się ku upadkowi.
(ciemno, ciemno. próbuję wypluć kamień)
pejzaż niepotrzebny.
nie ma cię w niczym,
nawet kawałka.

II
CIEŻKIE SNY

MINIĘCIA BEZPOWROTNE
(Aidorapotua)

I.

To tylko parę zbiczatrzaśnieć
kiedy tutaj ostatnim razem
o swych ciężarach nic nie wiedząc
mknąłem terażniejszości ścieżką.
Tych miejsc już nie da się ożywić.
Naprawdę, lepiej je omijać.
Starać się nie czuć tych zapachów,
co w końcu też kiedyś przeminą.
Jak ja
z czasem
minąłem
się z tobą.

II.

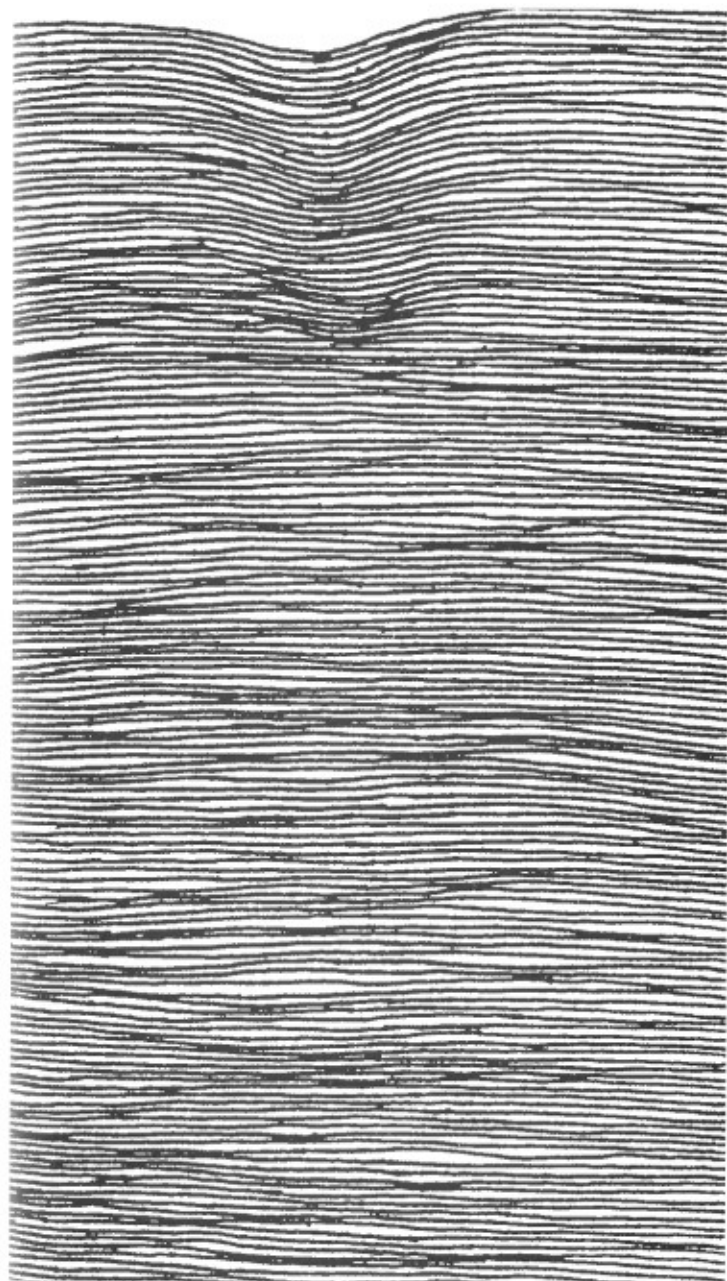
Już duży jestem.

Zaciągam się skrętami z popiołem mostów,
uczę się seksu bez miłości i miłości bez seksu,
mormonów omijam drugą stroną ulicy,
z własnej woli nikomu nie oddaję głosu,
a swoich ekshibicjonistycznych wierszy dawno
nie sylabizuję.

To tylko parę zbiczatrześnięć,
które widać dopiero po odwróceniu głowy.

Pluje się w ich kierunku
zębami, prędzej, czy później.
Pluje się.

94.

GOŁE BABY

Słońce ignoruje parawany,
pancerne kremy; dosięga skóry,
maca dokładnie, zostawia ślady
daktyloskopom.
Listki ciemnych okularów
gwarantują suwerenność wzroku.
Są psy, którym staje
sił, by obwąchać każdą.
Są smycze, które pilnują,
by przejść mimo, nie zwalniać,
nie wyginać karku, bo znowu
dni milczące.
Słońce ignoruje,
dosięga.

95.

POZA

Plecami do kierunku jazdy,
by lepiej widzieć tę małą,
ustawiam się i spostrzegam,
że jestem jedyny.
Znów działam wbrew naturze.
Klozardzi dzielą za mną swe rewiry,
snując mity o złotodajnych kublach
pełnych butelek po dwa tysiące za sztukę.
Nim uciekną przed kontrolerem
prześciąknę smrodem, muszę
zrobić kilka kroków.
Skurcz obrzydzenia, później
mała wysiada.
Już nic mnie nie zamyka,
jestem wewnątrz i na zewnątrz,
poza.
Znów działam wbrew naturze.

94.

MAJ. PIWO.
(Brak cienia)

Przekonał mnie do następnego, nie wiem,
jak mu się to udaje.
W taki dzień, tyżką powietrze,
chłodne są tylko
przechodzące w podkoszulkach bez rękawów —
ach, ukorzyć by jedną.
(znów miewam ciężkie sny)
W tę i we w tę, ludzie.
Pijemy i lejemy
za drzewem, potem w bramie.
Dzieciaki śmieją się ze mnie,
parasol wystaje mi z torby.

94.

PRÓBY

mój wuj oswaja mysz której dach nad głową
jest jego barłogiem
poeta majzel wizytuje legion wierszy które
są jego dachem nad głową
pokalana panienska oddaje się codziennej modlitwie
do przyrodzenia jej aktualnego menadżera
księżyc w pełni wywiązuje się z powierzonej mu roli
grzebiąc w czaszkach neurotyków
pewna bogini dnia siódmego postanawia wyjechać
na narty
odganiem od siebie wybzykującego mi jej imię
gza platonicznego
z otwartej butelki wychodzi dżin i obiecuje
niezłe numery za szklankę toniku

mój wuj próbuje smycz dla myszy
poeta majzel probuje się skupić
spróbuj go mówi menadżer do pokalanej panienski
führer księżyc próbuje podać dłoń wszystkim
somniaulikom jednocześnie
próby stworzenia śniegu spelzają po smutnej bogini
na niczym
próbuje przestać o niej myśleć
dżin nasycony tonikiem wygląda jakby chciał
wymigać się od spełniania życzeń
niech tylko spróbuje

94.

NIEPOEMAT CZWARTEJ NOCY

Pierwszy rybak wieczoru
łagodnie sieć zarzucił.
Świerszcze klną się na gwiazdy,
że dzień był wart zachodu.
Noc uspokaja cierpliwie
wszystkie krzykliwe kolory.
Miękką na tyle, by móc ją
przebić czubkiem papierosa.
Czarna wystarczająco.
Nie piszą się wiersze ładne.

(o tej porze
poeta nie odcięty w porę rzuca cień
na swój ostatni nieudany.
poeta zakompleksiony dokłada do ognia
swoje ostatnie nieudane.
poeta przeklęty wielokrotnie zakłada konkursowy uniform
i sprzedaje swoje ostatnie.
poeta parszywy podsuwa pomysł poecie początkującemu.
poeta zwycięski udziela rozgrzeszenia poecie przegranemu.
poeta lepszy udziela wywiadu poecie gorszemu.
poeta kontrowersyjny zakrada się ze sprayem do czerwonego garbusa
i wieńczy tylnią szybę napisem „pierdołę walentynki”.
bezpieczne, dźwiękoszczelne szyby tłumią kolejne wersy
najdłuższego poematu poety niezrozumianego.
kilkudziesięciu zniecierpliwionych poetów udaje, że słucha
jednego, który udaje, że czyta dla nich.

poeta zażenowany tym, że użył w wierszu wyrazów *wiersz* i *poeta*
upuszcza pióro na podłogę, przelicza monety i biegnie
do dyżurnego wodopoju wychylić na miejscu.)

Jest taka ćma z trupią główką,
jeśli się przyśni trzy noce z rzędu,
czwartej nie przetrzymasz.

Nie piszą się wiersze ładne.

O ŚWICIE PTAKI (2)

(o tej porze zapominania snów
zwykło się podnosić
o tej porze wracania do normy
skrzydła drgają po raz pierwszy
o tej porze niepewnych kroków
kończą wyć bezsenne psy
o tej porze spojrzeń we własne oczy
znikają kartki z kalendarzy na szpitalnych stolikach
o tej porze wcierania w ręczniki nocnych wydzielin
stają się kobiety
o tej porze odnajdywania butów
wiersze piszą się same
ci którzy zbudzili się poetami zbierają je
o tej porze po pustych ulicach mijając mleczarzy)

O tej porze,
niebyt zostawiwszy za sobą definitywnie,
z kojca nieco ciasnego oglądam
przechylny błękit. W obcej skórze,
o tej porze wstaję,
przypominam sobie.
Zanim odnajdę się na mapie,
jeszcze raz przyjdzie mi się potknąć
o cień odchodzącej nocy.

94.

INICJACJA

Odsuwa kamień i obserwuje robaki.
Skupienie. Niedosyt. Szuka.
Rozkopuje pierwszy grób w życiu.
W zdechłej papużce jest więcej robaków.
Można je nawijać na patyk jak spaghetti,
albo dzielić na dwoje, czworo,
rozmnażać w nieskończoną ilość
coraz krótszych kawałków
odrębnych istnień.
Skupienie. Niedosyt.
Zastanawia się nad
rozmnażaniem bólu.

94.

ROZMOWA Z WĘDROWNYM DZIADEM NAD WYWIERZYSKIEM BĘDKÓWKI

Październik, sztylet słońca,
drzewa krwawią.
Sierść rannego dzika, pora odstrzału,
plamy.
Siedzę, znikam,

Woda cierpliwie jak krew,
krew.
Przyszedł, schnie,
słucha.
— Woda cierpliwie jak krew.
— *Słucham?*
Mówimy do siebie
przez potok.

94.

TROJAK

Sjesta. Utkwiło,
próbuję wysać z zębów,
wydłubać językiem,
stroję miny do okna.
Po drugiej stronie
poduszka na parapecie,
punkt obserwacyjny.
Pół kilometra niżej
elektromonter Tomasz L.
traci głowę, jutro
pojawią się klepsydry.
Za rogatkami wysypiska,
brudne ptaki, twarda ziemia.
Niebo jest czerwone
w trzech czwartych.

94.

KRAKÓW, 24 XI 94. WPŁYWY.

Opóźnienie, kroki
odpowiednio dłuższe.
Deszcz jeszcze czeka.
Znów tu, westchnienie rytualne.
Odświeżacze pamięci.
Wszystko przelotnie, bo
dążenie do. Opóźnienie.
Miasto. Cel.

Potem spokojniej,
poprawianie szkieleł.
Omiatanie, mijanie
zdecydowanych na siebie,
pisanie pod wpływem,
gołębie, bramy, kałuże,
dobrze. Teraz.
Miasto. Ulegam.

WYSOKIE STĘŻENIE

Zbyt wiele wisi w powietrzu,
deszcz nie pomaga.
Śmierć, nieproszony gość świąteczny,
odbiera sens tej porze roku.
W tramwajach cuchną kobiety
starsze, niż to sobie wywróżyły w dzieciństwie.
W kawiarniach pachną kobiety
tańsze, niż to sobie założyły w dziewictwie.
Wiele zbytecznych kroków wokół.
Wewnątrz brak rytmu. Serce wybija
z głowy wzlot. Teraz jest pora opowieści.
Mogę siedzieć i mówić,
jeszcze jeden akt się dopełni ostatecznie
wraz ze zdaniem z niego relacji łasej parze uszu.
Mogę siedzieć i cofać
taśmę wciąż do tego samego miejsca,
od którego minęło już sporo zmian pogody.
Albo prościej. Zamknąć się i przeczekać ten atak
jak alergik wysokie stężenie pyłku.
Żadnych zapachów.
Teraz jest pora niepamięci.

95.

WYLĘG

Kwiaty zdychają.

— *Nie wiem, co się z nimi dzieje* — mówi
kobieta, uparcie podlewając.

Nie rozumie, czemu nie chcą pić,
po co ten strajk głodowy, jaki
mają interes w więdnięciu.

Śmierć

zawsze znosi pierwsze jaja w doniczkach,
potem przychodzi czas wylęgu,
wiatr otwiera nocą okna,
pękają lustra,
kogoś ubywa.

95.

BEZDECH

Sierpień, jak lipiec,

jest jak koniec czerwca.

Powietrze wisi, los waży,

krew boli, bezruch zniewala,

dobre chęci brukują, łabędzie

śpiewają.

Pokój morderczy jest.

Ach, wojna, wojna za daleko,

jak bóg, albo Malaria.

Upał daje szansę pachnidłom,

ale smród zwycięża.

Wdech, wydech

i tak dalej.

Sierpień, jak sierpień,

jest jak koniec sierpnia.

95.

NIEKOLEDA

Czekają, i ja czekam.
W łazienkach trwa zacieranie śladów,
splukiwanie krwi z wanien.
Dusze karpi zamarzają w locie, pada.
Grudzień lepi nos do szczelnych szyb,
wykrzywia gębę, też chciałby grzańca.
Skazali dziś powszedniość na stos,
suszą stopy przy kominku, dokładają.
Radio donosi o pobojuwiskach.

Dopijają, i ja dopijam.
Zamiast czapek wkładają aureole,
nadgryzione po roku spędzonym w szafie.
Póki co, mówią tylko drogie papugi,
a słońce jest jedyną gwiazdą. Wychodzę.
Może znajdę coś świętego.
Śnieg patrzy na mnie dwoma wyszczanymi dołkami,
dorysowuję mu usta.
Pobojuwisko jest we mnie.

24 XII 94.

UMÓR

Woda mnie nie przyjmuje.
Ogień mnie nie przyjmuje.
Cień, piasek, deszcz albo
brak deszczu, promień,
pył, podmuch, wszystko
atakuję, wyświecła
taką samą ciemność
dla dnia i nocy.
Drogi nie prowadzą.
Śmierć się zeżarła.
Lustro zostało jedyną
poszlaką osobistą.

(dwie żaby,
jedna na drugiej —
może tętni,
może tylko chwilowo
obok)

95.

*Św. Marcinowi, który pozwala używać
rzeczowników*

Czas mu minął.
Nie wierzy. Drogę wypatrzył, idzie
pod górę. Poci się, siada (cień nie jest łaskawy).
Muchy gustują, ogania się. Wypatruje
śladów. Nadgniły okap w pokrzywach,
oczodoły wyżarte w dachu próchnem, był dom.
Była droga, jest trawa.
Wstaje, przez trawę idzie,
kwiatów by narwał, gdyby miał komu.
Kamienie ma w butach, w kieszeniach, w gardle.
Nawiedza Miejsca, wywołuje daremnie.
Dłubie w korze, zdziera mech ze skał, które
pamiętają, znaki kreśli bezmyślnie.
Słońca ubywa, mniej światła, więcej kamieni.
Mówi do siebie, że znów przylazł (nie powinien).
Wstaje, chce odejść, ale nie:
siada, wyjmuje papier,
pisze. Dasz wiarę?
Trup pisze.

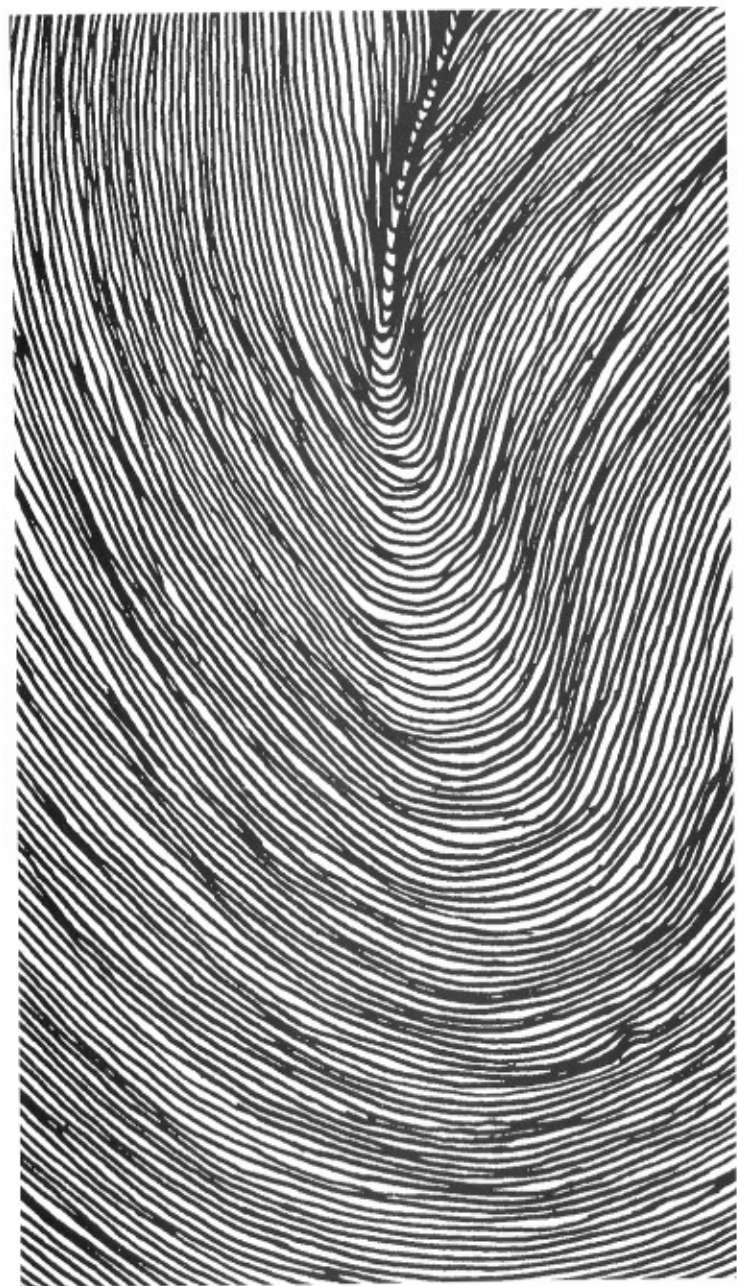
95.

Chłód
bezbłędnie odnajduje
wszystkie wejścia.
Kończówki nogawek, rękawów,
za krótki kołnier.
Liże łapczywie.
Człowiek
spiskuje z koniem
przeciwko drzewom,
zwierzę paruje bardziej.
Wypocą opał, zima nadchodzi.
Chodzenie
w kółko, mówienie do siebie,
nie nie pomaga,
zostałem rozbrojony.
Kamień nie do wyplucia,
osiadł głęboko.
Drewno
niemalowane, wylew żywicy,
stygmaty.
Warstwa
lodu grubnie, rtęci ubywa.
Drapieżniki
słabną, niedługo będzie się
je łowić widelcem w przeręblu.
Ziemia
przyciąga, trudno
się oprzeć.

Forma
zanika, świat traci na symetrii.
Atrament
(zamarza, już czas.
Staję na baczność,
z otwartymi oczyma,
wiatr szykuje
ostatnią salwę.
Jestem gotów
do zdmuchnięcia)

94.

Spis opowieści

Który się nie rumieni, wiersz 5

I. ONE

(Chodzi mi o ten kawałek powietrza)	11
Luty. Dnieje	12
K.W.O M. (1)	14
Nocą koty	15
J.J.W.P.I.	16
K.W.O M. (2)	17
Niedopałek	18
O świcie ptaki (1)	20
Rozkojarzenia	21
Dopałek	22
Wyrok	23
W takt letargów, w takt uniesień	24
Wypluwanie	25

II. CIĘŻKIE SNY

Minięcia bezpowrotne	29
Gołe baby	32
Poza	33
Maj. Piwo.	34
Próby	35
Niepoemat czwartej nocy	36
O świcie ptaki (2)	38
Inicjacja	40
Rozmowa z wędrownym dziadem nad wywierzyskiem Będkówki	41
Trojak	42
Kraków	43
Wysokie stężenie	44
Wylęg	46
Bezdech	47
Niekolęda	48
Umór	49
Powidok	50
Koniec sezonu na drapieżniki	51

Seria poetycka Kwartalnika Literackiego „FA-art”

Tom 1

© Copyright by Wojciech Kuczok

Opracowanie graficzne serii
Piotr Czakański

Projekt okładki i rysunki
Katarzyna Bochenek

Redakcja i skład
Kwartalnik Literacki „FA-art”

Przygotownia offsetowa i druk
„Ewitar”, Mysłowice, ul. ks. J. Nygi 1a/17

Zrealizowano przy pomocy finansowej
Urzędu Miejskiego w Chorzowie

Wydawca
Kwartalnik Literacki „FA-art”
41-902 Bytom, ul. Chorzowska 43/24

Kwartalnik Literacki „FA-art” prowadzi wysyłkową sprzedaż książki

ISBN 83-904966-5-8
Bytom 1996

Seria poetycka
Kwartalnika
Literackiego
„FA-art”

Tom 1

ISBN 83-904966-5-8

WOJCIECH KUCZOK

for: M. Derda

o Kuczoku

Urodzony w 1972 r.,
mieszka w Chorzowie.
Poeta, prozaik.

Od 1994 regularnie publikuje w prasie literackiej (m. in. „FA-art”, „Kartki”, „NaGłos”, „Nowa Fantastyka”, „Nowy Nurt”, „Studium”).

Współtwórca i redaktor „Na Dziko” — dodatku poetyckiego kwartalnika „Opcje”.

„Opowieści samowite” są kroniką wypadków miłosnych (i nie) z lat 1993-1996.

Telefon zadufania dla czytelniczek
— (32) 46-14-52

orcal.

2005. CZE. 0 9

2005. LIS. 1 0

08. 03. 2007

2007. KWL 0 4